

Kdo nastavoval autopilota?

„Jak dlouho ještě poletíme?“ ptá se mě opatrně první důstojník sedící vedle na pravém sedadle kokpitu našeho Airbusu A380. „Vím já?“ odpovím laxně, ale něco mi říká, že bych to asi jako kapitán vědět měl. „Vy nevíte?“ podívá se ironicky a dodá: „A kam vlastně letíme?“ „Vy byste to taky měl vědět. Copak nevíte, že posádku letadla tvoří tým pilotů?“ odpovím naštvaně, aby si na mě nevyskakoval. „Vím, a když jsem se před startem dožadoval předepsaného briefingu posádky, abychom naplánovali let, odbyl jste mě, ať počkám, že teď nemáte čas a že si to řekneme cestou!“ Má asi pravdu, nějak si to matně vybavuju. Jsem hrozně unaven, nechce se mi nad tím přemýšlet. Včerejší noc jsem se nemohl odtrhnout od seriálu na počítači a teď mi nějak nefunguje mozek. Navíc ty noční lety jsou nechutně uspávací...

„Tak hele,“ začínám briefing pilotů, „popravdě fakt netuším, kam vlastně letíme. Nějak jsem spoléhal na tebe, že to víš a nastavíš autopilota,“ uvědomuju si, že mu tykám, ale co, jsme partáci.

„Já kontroloval venku letadlo, a pak jste hned chtěl odstartovat. Vy jste nenastavil kurz na autopilotovi?“

„No, asi ne. Možná tam zůstaly hodnoty z minulého letu. Já fakt nevím, byl jsem mimo, jak jsem vyběhl z postele po probdělé noci... Ale klídek, řídící letového provozu by nás upozornil, kdybychom letěli blbě.“

„To těžko, vypnul jste vysílačky s tím, že stejně nevíte správné frekvence, tak ať nás neruší, že se chcete vyspat, a když jsem se...“ Nepříjemný zvuk alarmu náhle prvního důstojníka přerušil.

„Ztráta výkonu levého motoru, co to znamená?“ vypnu mechanicky alarm a začínám hledat příčinu. „Nemáme palivo! Musíme okamžitě přistát!“ přestává kontrolovat své emoce kolega.

„Hele, nestresuj, to dáme!“ uklidňuju ho, ale začínám tušit, že jsme v bryndě.

„Jak – to dáme? Letíme, kdo ví kam, kolem nás černočerná tma, nemůžeme se domluvit s řidičím, dochází štáva a nevíme, kde jsme a kde přistát. Vždyť můžeme být nad horami, nebo oceánem...“ jeho fňukání znovu přerušil nepříjemný alarm tentokrát signalizující, že přestal fungovat i náš druhý a poslední motor.

Najednou se kromě alarmu kolem nás rozhostilo ticho, typické hučení motorů ztichlo a jednotlivé displeje před námi zača-

ly zhasínat. Když se netočí motory, není ani elektřina, to je přece jasný... Jen ten alarm je čím dál silnější a já nevím, jak ho vypnout...

Natáhnu se po mobilu a vypnu budík. Oči mi nejdou rozlepit, ale i skrze mlhu na rozmazaném displeji mobilu vidím, že musím co nejdřív vstát, jestli nechci přijít pozdě do školy hned druhého září. Že já trouba koukal na ten seriál až do konce... To byl teda sen.

Jestli hned nevyletím z postele, dopadne ten dnešek a možná i celý školní rok jako v tom snu!

PÁR TIPŮ, JAK V POHODĚ DOLETĚT DO CÍLE

1) I když se to zdá nemožné, opravdový chlap obstojí v hrdinské minutě a vstane na první zazvonění budíku. Získáš tak čas na dobrou předletovou přípravu.

2) Nikdy nezapomeň na ranní briefing s Bohem. Poděkuj za možnost pro něho pracovat a proberte spolu, kam máš letět a co tě během letu dnes čeká. Popros ho o dostatek paliva na celý den.

3) Součástí předletového briefingu bývá i to, že se pilot podívá do mapy, přečte aktuální meteorologickou situaci a zkontroluje letovou příručku svého letadla. Tyto všechny informace pro svůj dnešní let najdeš v krátkém úryvku Bible – je to ta nejlepší mapa, výstraha před případnými problémy i manuál ke šťastnému letu.

4) Vždy si hned ráno nastav kurz svého letu, abys vyrazil správným směrem – představ si, s jakými pocity a výsledky bys chtěl večer úspěšný den ukončit a rozhodni se, že budeš celý den jednat tak, abys toho dosáhl. V modlitbě popros o pomoc svého anděla, aby tě vedl správným směrem.

5) Během letu nikdy nevypínej vysílačku a střelnými modlitbami často ověřuj svůj kurz se svým Řidičím – Bohem.

6) Pokud ti bude docházet během letu palivo, neváhej naplánovat mezi přistání třeba na krátké dotankování v kostele.

7) Nezapomínej na pravidelnou údržbu svého stroje. Po každém přistání ve večerním zpytování svědomí vymeť všechny odpadky, které v letadle zůstaly, a nejlépe jednou za měsíc nezapomeň na revizní prohlídku v hangáru – ve zpovědnici.

8) Úspěch každého dne začíná předchozím večerem. Když včas neusneš, pravděpodobnost ráno stihnout vše tak, aby se let podařil, rapidně klesá.

9) Nezapomeň, že náš život je jedním dlouhým letem k jedinému cíli. Tato dlouhá cesta se skládá z každodenních přeletů a mezipřistání. Pokud se někdy od cílového kurzu odchýlíš, vždy je možnost následující den vrátit se ke správnému směru. Musíš ale stále vědět, kam chceš na konci cesty doletět.

Foto: phaisarnwong2517 - Adobe stock

ZBYNĚK PAVIENSKÝ

Nad bitevním polem praskl hlasitý výstřel a hned po něm se ozval jasný veselý smích. Vojskáři přitisknutí ke stěnám zákopů opatrně zvedali hlavy a hledali zdroj nezvyklého zvuku. Přes hliněný val k nim vklouzl muž a s úsměvem od ucha k uchu jim ukazoval zbytek dýmky, ze které ještě stoupal voňavý dým. „To už je druhá,“ oznámil jim vesele, a když viděl jejich nechápavé pohledy, dodal: „Druhá dýmka, kterou mi ustřelili od pusy.“

Američtí vojskáři, kteří v roce 1950 dobývali Jižní Koreu zpět z rukou útočící Severní Koreje, již znali smrt. Mnozí jejich přátelé a druzi padli, již mnohokrát slyšeli hvizdot kulky letící v těsné blízkosti, všichni prožívali šířící strach o život před útokem na nepřátelské pozice. O to víc je zajímavé, jak se může někdo smát, když mu kulka urazí dýmku u pusy.

„Vy se nebojíte smrti?“ odvážil se zeptat jeden z vojskářů.

„Jistě, že se bojím,“ stále s úsměvem odpověděl a ukázal na límeček uniformy, kde se mu trpyly dva zlaté křížky. „Jmenuji se Emil Kapaun a jsem vaším kaplanem. Sloužím Bohu a v této službě mě nemůže nic zastavit.“

„A co jste tam vůbec dělal, otče?“ zeptal se jeden z vojskářů a ukázal na prostor za zákopem.

„Byl jsem u 7. roty a sloužil mši. Cestou jsem našel krásnou jablona a natrhal pár jablíček.“ Sáhł do torny na granáty a začal všem nabízet malá načervenalá jablka.

„Slaďoučký,“ povzdychl si jeden z vojskářů a utíral si štávu z brady, „takový jsem jako kluk sbíral u babičky na zahradě.“ Muži odložili zbraně a v tichosti si každý zvláště užíval chut domova.

„Drazí bratři,“ přerušil kaplan zvuk chroupaní, „omlouvám se, ale musím sloužit mši.“ „A kdy nás znova navštívíte?“ vyhrkl jeden z vojskářů. „Klidně zítra,“ zapsal si kaplan Emil do svého bloku. „Můžu vám požeňnat?“

„Samozřejmě,“ zaznělo jedním hlasem a všichni se skloněnou hlavou přijali požeňnání Boží ochrany.

„Neuvěřitelný chlap,“ povzdychl si jeden z mužů poté, co je kaplan opustil. „To ti povím,“ dodal někdo jiný. „Slyšel jsem, že zachránil několik zraněných kluků, když je pod palbou odtáhl do bezpečí. Nikdo pro ně nechtěl jít, jenom kaplan. Je to skutečný Boží služebník.“

Zvuk nepřátelské stíhačky je probral z rozjímání, ale část neuhasitelné radosti, kterou kolem sebe šířil kaplan Emil Kapaun, jim hluboko v srdci dodávala naději v těžké atmosféře války.

Nemohli tušit, že jejich kaplan není čistokrevným Američanem, ale že se v Kansasu narodil českým rodičům. Stal se knězem a v roce 1943, během II. světové války, vstoupil do armády. Světovou válku přečkal v Americe, ale zatímco se Evropa stále vzpamatovávala z krvavého konfliktu,

na druhé straně světa zaútočila komunistická Severní Korea na Jižní Koreu. Síly OSN v čele s USA vyrazily Jižní Koreji na pomoc. Kaplanem 8. jízdního pluku se stal Emil Kapaun. Válka se ovšem nevyvíjela tak, jak si spojenecké velení představovalo, a čerstvě nasazené čínské posily porazily spojení v klíčové bitvě u Unsanu. Americké jednotky byly obklíčeny, a když byla otci Emilovi jako důstojníkovi nabídnuta možnost útěku do

bezpečí, jednoduše odpověděl: „Mé místo je u zraněných.“ Rozhodl se zůstat se svými druhy ve zbrani a spolu s mnohými byl zajat a odvečen do zajetí u čínských hranic.

V zajateckém táboře Pjoktjong nepřestával zachraňovat zraněné, modlit se za umírající a starat se o živé. 23. května 1951 zemřel na naprosté vyčerpání organismu. To, co Českoameričan Emil Kapaun pro vojskáře znamenal, nejlépe pochopíme z dopisu, který jeden ze zachráněných napsal po válce Emilově matce: „V zajateckém táboře jsme žili s vaším synem v těžké místnosti a já jsem spal hned vedle něj. Rád bych vám sdělil, že váš syn byl jedním z nejstatečnějších mužů, které jsem kdy potkal. Prokázal obrovskou odvahou, věrnost své zemi a víru za nejriskantnějších podmínek. Viděl jsem, jak neohroženě stojí uprostřed palby, když přinášel útěchu a pomoc raněným vojskářům. Svou laskavostí, slovy naděje a víry pak v zajateckém táboře pozvedal náladu těm, kteří byli zajati spolu s ním.“ V roce 2013 získal Emil Kapaun posmrtně jako jeden z dvou Čechů z rukou Baracka Obamy Medaili cti (Medal of Honor), nejvyšší americké vojenské vyznamenání. V současnosti běží jeho proces blahřečení. S odvážným kaplanem se budeme celý rok potkávat na stránkách Tarsicia v komiksu na předposlední straně.

Služebníku Boží, Emile Kapaune, oroduj za nás.

Foto: grandfailure - Adobe stock; Public domain